

[Statsministeren]

Det var denne udtalelse, der henvistes til i indledningen af dagsordenen. Dette fremgik tydeligt af debatten her i tinget. Jeg kan således henvise til den socialdemokratiske ordførers, hr. Aukens, afsluttende bemærkninger – Folketingstidende 1976–77, 2. samling, sp. 3249 – hvor hr. Auken sagde:

»I statsministerens redegørelse står . . . : »Jeg har helt klart givet udtryk for en for-dømmelse af den ulovlige blokade af Berlingske Tidende.«

Det er alene denne passus, som folketingets flertal, hvis man støtter mit dagsordensforslag, støtter, og ikke en foregribelse af en retslig undersøgelse, som først blev sat i gang efter begivenhederne i går.«

Folketinget udtalte sig altså ikke om de handlinger, som anklagemyndigheden senere rejste tiltale for. Folketinget opfordrede derimod regeringen til at gennemføre den fornødne politimæssige efterforskning af begivenhederne omkring Berlingske Tidende. Dette skete også, idet justitsministeren anmodede rigsadvokaten om at iværksætte undersøgelserne. I overensstemmelse med sædvanlig praksis traf anklagemyndigheden derefter på egen hånd afgørelse om tiltalerejsning.

Der er således ikke noget holdepunkt for den opfattelse af dagsordenen, som hr. Tyroll igen og igen giver udtryk for i sit spørgsmål.

Tyroll (VS):

Der er jeg selvfølgelig oplagt uenig. Jeg mener virkelig, der er holdepunkt for at bruge den indfaldsvinkel, som jeg har brugt her. For hvad var det, der foregik i april måned 1977? Der var tale om, at man i panikagtig form afbrød forhandlingerne i folketinget på baggrund af de handlinger, der havde fundet sted på Berlingske Tidende, hvor der forlød noget om, at der var afleveret en trussel om, at man ville offentliggøre navnene på dem, der udførte arbejdet, dem, der udførte skruerbrækkervirksomhed på Berlingske Tidende.

Det var det, der foranledigede afbrydelsen af forhandlingerne her, de panikagtige forhandling i arbejdsmarkedsudvalget osv. Det var dette og intet andet, det drejede sig om. Det var det, der medførte den debat, hvorunder ministeren kom med en redegørelse. Også i ministerens redegørelse var det klart, at det var disse spørgsmål, det drejede

sig om, når man ville have en sådan dagsorden frem om de ulovligheder, der var begået i forbindelse med konflikten omkring Berlingske Tidende. Ministeren sagde – Folketingstidende 1976–77, 2. samling, sp. 3135:

»Vi kan heller ikke acceptere, hvis folk under trusler bevæges til at undlade at udføre deres arbejde.« Det er en meget klar stillingtagen til det forhold, som det her drejer sig om i ministerens redegørelse, og det indeholder også de intentioner, der lå fra ministerens side, og som i det hele taget lå fra de partier, som i fællesskab fremsatte den dagsorden. Der var jo mange, og der er kun et enkelt af de partier, der klart har stået frem og sagt, at de var gået for langt i formuleringen af dagsordenen her. De var rent faktisk gået så langt, at de optrådte som dømmende magt i forbindelse med dette spørgsmål.

Det ville være rart, om man kunne blive fri for på denne led at se, at regeringen forsøger på én gang at have mel i munden og blæse, for det er rent faktisk det, man forsøger her. Det er helt klart belyst, at man for-dømte denne handling og kaldte den ulovlig, som det er nævnt her.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Hr. Tyroll betegnede sin egen vurdering som en indfaldsvinkel til at vurdere situationen. Det er helt tydeligt en meget bevidst ensidig indfaldsvinkel, hr. Tyroll anvender. Når hr. Tyroll siger, at vi afbrød mødet her i salen i panik, vil jeg sige: Nej, vi afbrød forhandlingerne, men ikke i panik. Vi gjorde det, for at vi kunne blive orienteret om, hvad der rent aktuelt og lige bestemt på det tidspunkt foregik inde på og omkring den pågældende arbejdsplads.

Det havde ikke været ansvarligt, hvis vi skulle have vedtaget dagsordener eller i det hele taget ført en debat på grundlag af noget, som vi, mens vi sad her, ikke effektivt kunne orientere os om. Derfor og kun derfor blev mødet afbrudt.

Og så vil jeg i øvrigt fastholde, at mit svar giver svar på det spørgsmål, der er stillet. Det må stå helt klart, at folketinget med den pågældende dagsorden ikke dømte, slet ikke.

Tyroll (VS):

Jeg må beklage, at det ikke kan lykkes at få regeringen til at tage afstand fra denne